

תפ"ח 21473/08/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד געברי, ראידה מוסא, יוסף קומבוז

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 21473-08-18

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד

כב' השופטת שירלי רנר

כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשמים

1. מוחמד געברי

2. ראידה מוסא

3. יוסף קומבוז

ע"י ב"כ עוה"ד ליאור ששון ורפאל ציק

גזר דין

בעניינו של נאשם 3

1. נאשם 3 הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של סיוע להצתה, לפי סעיפים 448 סיפא ו - 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. נאשם 3 הועמד לדין עם עוד שני אחרים. הנאשם הינו חברם של שני הנאשמים הנוספים, שעבדו יחדיו בבית מלון "יפו 60" בירושלים, בבעלותה של שרון שבתאי (להלן: "שרון"). שרון פיטרה את הנאשמים 1 ו - 2 על רקע סכסוך שהתגלע ביניהם. על פי כתב האישום המתוקן: ביום 26.7.18 לאחר חצות, ועל רקע התכתבות בין נאשם 1 לשרון, שקדמה לכך, התקשר נאשם 1 לנאשם 3 וביקש ממנו להגיע לביתה של נאשמת 2, בו שהו, ולהביא עמו קפוצ'ון וכובע. כשהגיע נאשם 3, ניהלו הנאשמים שיחה על בית המלון ועל שרון ונאשמים 1-2 הלינו על יחסה של שרון. נאשם 1 הציע לשרוף את המלון, בידועם כי המלון מאוכלס וכי ישנם חדרים ללא חלון. נאשם 3 אמר כי אינו מעוניין, אמר כי אינו מפחד אך יש כוחות משטרה רבים באזור. הנאשמים סיכמו כי נאשם 3 ישמור על הטלפון הנייד של נאשם 1 בעת שנאשם 1 ילך להצית את המלון, על מנת שלא ניתן יהיה לאתר את מיקומו של נאשם 1. נאשמת 2 עודדה את נאשם 1 לבצע את המעשה, נתנה לו בגדים ותיאמה עמו את מנגנון ההצתה. נאשמים 1 ו - 3 יצאו מהבית ובשלב מסוים מסר נאשם 1 את הטלפון הנייד שלו לנאשם 3 והורה לו להמתין לו ברחוב הנביאים. נאשם 1 נכנס לבית המלון, הצית גלילי נייר טואלט ומגבות בעגלת ברזל, אותה הצמיד ללוח החשמל והאינטרנט של המלון, וידא כי האש התלקחה ועזב את המקום. נאשם 1 חבר אל נאשם 3 שהמתין לו והשניים הלכו לכיוון העיר העתיקה. כתוצאה מהשריפה נפטר אדם שניסה להציל את ילדיו. הוא ספג כוויות בדרגה 2 ו - 3, היה מורדם ומונשם במצב אנוש במשך 3 חודשים עד שנפטר. אשתו וילדיו סבלו מכוויות בדרגה 1 ו - 2 וסבלו משאיפת עשן מרובה. כמו כן השוטר עידו ששון ואורחים נוספים סבלו משאיפות עשן ונזקקו לטיפול.

טענות הצדדים

טענות המאשימה לעונש

3. ב"כ המאשימה טוען כי העונש הקבוע לסיוע לעבירה הוא מחצית מהעונש הראוי או הקבוע בחוק בנוגע למבצע העבירה המושלמת. עם זאת, בפסיקה נקבע כי אין מדובר בחישוב מתמטי פשוט, אלא מלאכת קביעת המתחם מחייבת להתחשב בנסיבות המקרה ובאלו המנויות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין. בעבירות ההצתה יש סקלת ענישה רחבה, הכוללת עבירות שמשמעותן בעיקרה פגיעה ברכוש, ועבירות שמציבות סיכון ממשי וחמור לחיי אדם באופן ספציפי, כפי שאירע במקרה דנן. האירוע דנן מהווה מראשיתו פוטנציאל ברור לפגיעה בבני אדם, שלמרבה הצער, התממש. הפסיקה קובעת כי עבירת ההצתה היא מן החמורות שבספר החוקים נוכח הפוטנציאל ההרסני הטמון בה לגופו ולרכושו של אדם. חומרתה הרבה של העבירה טמונה בכך שראשיתה של העבירה ידוע אך אין ידוע כיצד תתפשט האש ומה יהיה היקפה, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה. האירוע דנן היה אירוע מתוכנן מראש והיה ברור מראשיתו כי הצתה ושילוח אש במלונית המאוכלסת באנשים מגבירה אף יותר את רמת החומרה שניתן לייחס בדרך כלל לעבירות הצתה. כמו כן, מרכז העיר ירושלים הינו מקום צפוף ביותר מבחינה אורבנית, והצתה של גפרור שם יכולה לגרום נזק לאנשים רבים, אשר יכלו להילכד בתוך הסיטואציה, וגם בכך יש להתחשב בגזירת העונש. לעמדת המאשימה, יש להביע עמדה נוקבת ומחמירה בענישה אפילו כלפי מי שהיה במעגל התומך שאפשר את ביצוע העבירה. בענייננו, נאשם 3 יצא עם המבצע העיקרי והגיע איתו עד לקרבת מקום. הוא אחז את מכשיר הטלפון של המבצע העיקרי, בזמן שהלה יצא לבצע את העבירה והמתין לו עד ששב. לא מדובר בסיוע שהוא בשוליים, או כזה שמכוון כלפי שיבוש מהלכי משפט או חקירה, אלא יש להביא בחשבון כי הנאשם 3 חיזק את ידיו של המבצע במידה רבה. הוא יצא איתו לדרך, הוא פתר לו בעיה עם הטלפון, עליה היה צריך המבצע להתגבר, והוא חיכה לו. לאחר האירוע הוא העביר את הטלפון למשפחה. כמו כן, מכתב האישום, בו הודה נאשם 3, עולה כי הוא אמר שאינו רוצה לקחת חלק בהצתה, לא משום שהוא מפחד אלא משום שיש נוכחות רבה של שוטרים במקום. המאשימה טוענת כי לא מדובר באמירה ערכית, אלא כזו הנוגעת לסיכוי להיתפס, ואינה מרחיקה את נאשם 3 מהעבירה המרכזית. המאשימה סבורה כי מתחם הענישה נע בין 3 ל - 5 שנות מאסר. אמנם בפסיקה אין דוגמאות רבות למקרי הצתה או סיוע להצתה שהסתיימה במוות, אבל ניתן לגזור מהפסיקה העוסקת בעבירות הצתה שלא הסתיימו במוות ומדגישה את הערך המוגן של קדושת החיים, ולקבוע רף ענישה גבוה ומחמיר במקרה של הצתה שהסתיימה במוות. יש לתת ביטוי למכלול השיקולים החברתיים המקופלים בנזק האיום שנגרם ובפוטנציאל שיכול היה להיגרם בנסיבות אלה. באשר לנסיבות של הנאשם ולקביעת עונשו בתוך המתחם, נטען כי הנאשם אמנם הודה במיוחס לו, אך מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא לקח אחריות חלקית בלבד וקשה לזקוף באופן מלא את הודאתו לזכותו. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם מתקשה להפריד בין עיקר ותפל. משכך, עותרת המאשימה להטיל על הנאשם 3 עונש של 3 שנות מאסר. בנוסף, הפנתה המאשימה להצהרת הנפגע, המלמדת על נזקים קשים שנגרמו למשפחה, ועל כן, מבקשת לחייב את הנאשם גם בפיצוי מלא.

תצהיר נפגע עבירה

4. מטעם המאשימה הוגש תצהירה של אילנית עוז, אשר היא וילדיה, מיה בת ה - 15 וינאי בן ה - 11, נפגעו במהלך אירוע ההצתה, ובעלה, אב ילדיה, רונן עוז ז"ל, נפטר, למרבה הצער, מהכוויות שספג בעת שניסה להציל את ילדיו מן השריפה. הוצהר כי בעקבות האירוע כל בני המשפחה אושפזו, היו מורדמים ומונשמים, סבלו מכאבים ונזקקו לטיפול רפואיים. **הבת מיה**, היתה מאושפזת 9 ימים עם כוויות ברגליים וביד. עד היום היא נזקק לתחבושות לחץ בכל

שעות היממה ויש לה צלקות ברגליים, הפוגעות בה פיזית ורגשית ומהוות תזכורת תמידית לאבדן אביה. היא הפכה מילדה מצטיינת בלימודים לילדה המתקשה בתפקוד יומיומי ונקלעת לעימותים עם אימה ועם גורמי הסמכות בבית הספר. היא סובלת מפחדים שיקרה משהו רע נוסף למשפחתה. **הבן ינאי** היה מאושפז 4 ימים. הוא מנסה להדחיק את האירוע, נמנע מלדבר עליו או להשתתף באזכרות. ניכר כי חסר את אביו מדי יום ביומו ולעיתים נמנע מאירועים שבה יהיו אבות של ילדים אחרים. אילנית הצהירה כי הילדים היו בטיפול וכיום בתהליך של למצוא מסגרת טיפולית מתאימה. באשר אליה, **אילנית** הצהירה כי אבדה לה משענת נפשית ופיזית, היא נאלצת לבדה להתמודד עם גידול הילדים וניהול הבית, סובלת מקשיי שינה, קשיים בריכוז ובתפקוד יומיומי. המשפחה עברה דירה בשנה האחרונה במטרה להשתקם וכיום הצטברו הוצאות רבות בגין טיפולים לילדים, עזרה בלימודיהם, וכן מעבר הדירה. אילנית ביקשה שלא להקל עם הנאשם והדגישה כי מדובר במי ששיתף פעולה בידעו את היקף הנזק שיכול להיגרם כשמדובר במבנה מאוכלס באנשים תמימים, הוא לא מנע ולא הזהיר, ועל כן, ביקשה להענישו בחומרה.

טענות ההגנה לעונש

5. הסנגור טוען כי הנאשם הודה ביום 7.11.19 בכתב האישום המקורי, מבלי שתוקן, בעבירה של סיוע בהצתה. נטען כי לנאשם 3 לא היה קשר לסכסוכים שהיו לנאשמים 1-2 עם בעלת המלונת, ועד לערב האירוע, רגלו לא דרכה בדירתה של נאשמת 2 והוא לא הכיר את הנפשות הפועלות, אלא לאחר שהגיע לדירה ושמע על כך מהנאשמים. נאשם 3 לא תכנן את האירוע והוא לא לקח חלק פעיל בו. הוא אף אמר לנאשמים כי אינו מעוניין לקחת חלק במעשה. עוד נטען כי נאשם 3 הוא הראשון שנעצר בתיק, הוא שיתף פעולה כבר בחקירה הראשונה במשטרה וסיפר מה התרחש באותו לילה. הוא עזר באופן משמעותי ליחידה החוקרת לקדם את החקירה והביא למעצרים של נאשמים 1-2, באופן שמלמד על כך שמדובר בבחור נורמטיבי ללא דפוסים עברייניים. בתיק דנן יש לאבחן בין נאשם 3 ליתר הנאשמים באופן משמעותי. צריך לשאול מה תרם חלקו של נאשם 3 לביצוע המזעזע. יתרה מכך, אילו לא היה הנאשם 3 מגיע באותו ערב לדירה כלל ולא מתלווה לנאשם 1, האם לא היה מבוצע האירוע?! התשובה היא שלילית. יש הבדל בין מסייע שלקח אדם, הסיע אותו, עזר לו בחפצים, קנה עבורו דברים או החביא אותו בבית, לבין המקרה דנן. עוד נטען כי יש להתחשב בכך שבין נאשם 3 ליתר הנאשמים קיים פער גילאים משמעותי, וניתן לומר בזהירות כי הם גם כפו עליו את העניין, ובסופו של דבר הוא ישב על הספסל ושמר על הטלפון. לעמדת ההגנה, מעשה זה קרוב יותר לשיבוש מאשר לסעיף הסיוע. כמו כן, נטען כי יש להתחשב בכך שמדובר באדם שנקלע למצב שהוא צריך לסייע לאחר אך לא רוצה בכך. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, אין פסיקה רבה, אך לעמדת ההגנה המתחם נע בין 6 חודשי עבודות שירות לבין שנה וחצי מאסר בפועל. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי בעת המעשה נאשם 3 היה כבן 20, ללא עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. הוא הודה בהזדמנות הראשונה, לא ניסה לשבש או לטיח ולא בכדי הוא שוחרר ממעצר. לא היה לו קשר לתכנון המעשה. נטען כי שגה שירות המבחן במסקנתו, לפיה נאשם 3 לא לקח אחריות באופן מלא, בעוד שהוא הודה במיוחס לו וסירב להודות בהריגה. הוא ביטא חרטה וכיום מצליח לזהות גומי סיכון ולהתרחק מהם. לפיכך, עותר הסנגור למיקום נאשם 3 בתחתית מתחם הענישה, לו טען, כפי שהמליץ שירות המבחן, ואף לחרוג לקולה מטעמי שיקום. נאשם 3 שולב בקבוצה לעצורי בית, הגיע לכל הפגישות, ניתק קשריו עם חברה עבריינית ושולית, הפסיק להשתמש בסמים והביע צער רב על התנהלותו באירוע דנן. נטען כי שליחתו של הנאשם למאסר תוריד לטמיון את כל ההליך הטיפולי שהוא עבר. לבסוף נטען כי הנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריה לתקופה של חודש ושבע בימים 29.7.18-4.9.18, ולאחר מכן באיזוק אלקטרוני. מדובר בתקופה ארוכה מאוד, שיש להתחשב בה כנסיבה משמעותית לקולה. באשר לפיצוי ולקנס, נטען כי נוכח חלקו הקטן של נאשם 3 בעבירה, יש להסתפק

בפיצוי נמוך.

6. נאשם 3 אמר לבית המשפט כי הוא מצטער על כל מה שהיה, הוא כועס על עצמו ואמר כי עשה טעות גדולה.

תסקיר שירות המבחן

7. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של הנאשם עולה כי הינו בן 22 שנים, רווק, עובד בשטיפת רכבים, מתגורר עם משפחתו בירושלים, ללא הרשעות קודמות. המערער לקח אחריות מסוימת למעשיו, אך התקשה לבחון את חומרתם והשלכותיהם הקשות וכן את דפוסי ההתנהגות שעמדו בבסיס להם. הוא נוטה למיקוד שליטה חיצוני וצמצם מהמיוחס לו. אמר כי בעת האירוע היה תחת השפעת אלכוהול. הוא הביע חרטה שנגרר למעשים אלו. שירות המבחן התרשם מקיומו של קושי בהפעלת שיקול דעת וחשיבה על השלכות מעשיו, נטייה לחפש ריגושים ולהתנהלות שולית, כגון שימוש באלכוהול ובסמים. הומלץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן לשנה וכן עונשים מרתיעים צופי עתיד.

דין

8. גזירת דינו של הנאשם באה במסגרת הוראת תיקון 113 לחוק העונשין - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. בהתאם להוראת סעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. הוראת סעיף 40ג(א) קובעת כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ט מפרט נסיבות בהן יש להתחשב, במידה שהתקיימו וככל שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ואשמו של הנאשם, ביניהן התכנון, חלקו היחסי של הנאשם, הנזק שנגרם וכמפורט באותו סעיף). כן קיימות הוראות בדבר אפשרות חריגה ממתחם הענישה (במקרה של אפשרות שיקום - סעיף 40ד), ובמקרים של הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית או הרתעת הרבים, מקום שנמצא לכך צורך (סעיפים 40ה, 40ו, 40ז) ובלבד שהעונש לשם הרתעה אישית או הרתעת הרבים לא יחרוג ממתחם הענישה.

9. כאמור, מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן באמצעות העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בענייננו, העבירה פוגעת בהגנה על שלום הציבור וביטחונו ובהגנה על הקניין. הפגיעה בערכים אלו הנה קשה וחמורה ביותר, באשר התממשה הסכנה לתוצאה קטלנית כתוצאה מהצתת אש. אדם נהרג ואחרים ספגו פגיעות פיזיות ונפשיות. כמו כן, נגרם נזק לבית המלון. הבערת אש תחילתה בהדלקת גפרור, אך סופה בלתי ידוע ובלתי נשלט (ר': ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (2013)).

10. בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, עולה כי מדובר בעבירה שתוכנה מראש כמעשה נקמה. לנאשם 3 היה ידוע כי מדובר בהצתה של בית מלון מאוכלס באורחים וכי ישנם חדרים ללא חלון. הוא אמר כי אינו מעונין להצית בעצמו, אך לא כי הוא מתנגד לעצם ביצוע ההצתה, אלא מאחר שחשש להיתפס, ונימק את סירובו בכך שבאזור של בית המלון מצויים כוחות משטרה רבים. הוא הסכים לעזור לנאשם 1 בכך שיתלווה אליו ויקל עליו את ביצוע העבירה. ואכן, נאשם 3 התלווה לנאשם 1, המתין לו בקרן רחוב כשהוא שומר על הטלפון הנייד של נאשם 1, בידעו כי הלה נפנה ממנו לשם הצתת בית מלון על יושביו, על כל הסכנות הכרוכות בכך, וכפי שסוכם, המתין עד שחזר נאשם 1 ומסר לו את הטלפון הנייד בחזרה, והשניים הלכו מהמקום.

11. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הצתה היא מדיניות מחמירה יחסית בשנים האחרונות. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירת ההצתה, עליה נאמר כי "ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 **עמארה נ' מדינת ישראל** (2007)). רבות נכתב על הסיכון הגלום בה ועל היותה מחייבת בדרך כלל השתתפות עונש מאסר בפועל (ר' ע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** (2013)). נוכח חומרתה היתרה של עבירת ההצתה קבע המחוקק בסעיף 448(א) לחוק העונשין כי העונש המרבי הקבוע בצדה יעמוד על 15 שנות מאסר, וכאשר נלוות אליה נסיבות מחמירות - 20 שנות מאסר. בצד זאת, בחינת פסקי דין העוסקים בהצתה מעלה כי רבים מהם לא נסתיימו בתוצאה קטלנית, הם עוסקים במגוון רחב של מעשי הצתה ונזקים שנגרמו בעקבותיהם, טווח הענישה בהם הוא רחב, וקביעת העונש במקרי הצתה נגזרת במידה רבה מבחינה פרטנית של נסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 3210/06 **עמארה**, לעיל; ע"פ 5960/13 **מדינת ישראל נ' דניאל עון**). במקרה דנן, בשים לב לערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, אופיים של המעשים, בהתחשב במדיניות הענישה שתוארה לעיל ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (שהיא עבירת סיוע), יש לקבוע את מתחם העונש ההולם ככולל מאסר בפועל בין שנה לארבע שנים וכן מאסר על תנאי משמעותי.

12. באשר לעונש הראוי לנאשם 3, הנאשם 3 הינו יליד 1997, היה כבן 20 בעת ביצוע העבירה, ללא הרשעות קודמות, הוא הודה במיוחס לו ובכך תרם לייעול ההליכים ולחיסכון בזמן שיפוטי, והביע צער וחרטה על מעשיו. יחד עם זאת, מדובר באירוע שתוכנן מראש, נאשם 3 היה שותף לתכנון והתפקיד שניתן לו - ניתן לו מראש ובהסכמתו המלאה למלא חלק זה. נסיבה לחומרה עולה גם מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של נאשם 3, ממנו עולה כי הוא היה תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע. כמו כן, האחריות שלקח הנאשם על מעשיו הנה חלקית בלבד, הוא מתקשה לבחון את חומרת המעשים, את ההשלכות הקשות שיצרו, הוא מתקשה לעמוד על דפוסי ההתנהגות שלו שעמדו בבסיס ביצוע העבירה ונוטה לצמצם את המיוחס לו. ודוק, הנאשם יכול היה להחליט שהוא לא מבצע את חלקו או למנוע מנאשם 1 ללכת לבית המלון, אך בחר שלא לעשות כן. באשר לשיקולי שיקום, מתסקיר שירות המבחן ומטענות הסנגור בהקשר זה לא עולה תמונה של הליך שיקומי משמעותי כזה המצדיק חריגה לקולה ממתחם הענישה בעניינו של הנאשם 3. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 מתקשה בהפעלת שיקול דעת בטרם מעשה, הוא נוטה לחפש ריגושים, והנימוק שמסר שירות המבחן להמלצתו להימנע משליחת נאשם 3 למאסר בפועל - מתמצה בהשלכות האינהרנטיות שיש לעונש זה על מרבית הנאשמים ואינו מיוחד לנסיבותיו של נאשם 3. באשר לנזקים שנגרמו כתוצאה מהעבירה העיקרית, מדובר בנזקים קשים. לא רק נזקים לבית המלון שעלה באש ולבעליו, אלא נזק לחיי אדם, ובראש ובראשונה, למרבה הצער, אדם נהרג בנסיבות טראגיות, בהן ניסה להציל את ילדיו מהאש, הוא אושפז לאחר מכן למשך שלושה חודשים במצב אנוש ולבסוף נפטר. אנשים רבים נפגעו משאיפת עשן ונזקקו לטיפול רפואי, וכן נאלצו להתמודד עם הטראומה הכרוכה בלהיקלע לשריפה, תוך שהאש מתפשטת לנגד עיניהם. מתצהיר נפגע שהגישה המאשימה עולה תמונה כואבת אודות

מעגל נזקים נרחב שנגרם לאשת המנוח ולילדיו, שלא זו בלבד שהם נפגעו בעצמם כתוצאה מהאש, פיזית ונפשית, הם נאלצים להתמודד עם מות האב בנסיבות כל כך קשות ועם ההשלכות היומיומית של היעדרו מחייהם.

בנסיבות אלה, נוכח חומרת המעשים ומידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם ובהתחשב בגורמי סיכון כמפורט בתסקיר שירות המבחן, אנו גוזרים על הנאשם:

א. מאסר בפועל לתקופה של שנתיים בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר מותנה לתקופת 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. פיצוי למשפחת המנוח בסך 50,000 ₪. הפיצוי ישולם עד 1/5/20.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג שבט תש"פ, 18 פברואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ נאשם 3 ונאשם 3 בעצמו.

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

שירלי רנר, שופטת

רפי כרמל, שופט, אב"ד